

Veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A. R. L. U. S.

IN ACEST NUMĂR:

Casa în care locuim

de arh. M. Caffé
(pag. 4-a)

Cu bicicleta de la Neva la Volga

de D. Dar, A. Elianov
(pag. 6-a)

INSOȚIND TURIȘTII SOVIETICI

Nu mai e nevoie, desigur, să explicăm ce sînt Trenurile prieteniei. Cătoroi noștri cunosc și au îndrăgit această formă de turism care se bucură de multă popularitate și care a permis în repetate rânduri, anul trecut și anul acesta, unui mare număr de oameni ai muncii romîni să viziteze Uniunea Sovietică.

Expresia „Trenul prieteniei”, care deși uzitată de puțină vreme, s-a înrădăcinat adînc în vocabularul nostru, a avut din capul locului și o valoare simbolică. Dar treptat aceasta s-a accentuat tot mai mult depășind sensul concret al noțiunii. Da „Trenul prieteniei” înseamnă mai mult decît un șir de vagoane cu destinație specială: înseamnă oameni animați de dorința sinceră de a cunoaște țări și popoare prietene, realizările lor, de a consolida relațiile între țări.

...Două sute optzeci și șapte de oameni sovietici animați de dorința sinceră de a cunoaște țara noastră prietenă, poporul nostru prieten... Muncitori din uzinele Uralului și Ucrainei, mineri din minele Donbassului și Norilsk, îndepărtat, învățători, medici, geologi din Norilsk și Vinnîța, Lenîngrad și Sersert, Moscova și Krasnoiarșk.

Cu toții nerăbdători să cutreiere în puținele zile pe care le au la dispoziție cît mai multe muzee și expoziții bucureștene, să prîndă pe peliculă cît mai multe imagini de pe străzile bucureștene, să afle cît mai multe date despre istoria, geografia, economia romînească. Dar trec orele, zilele, și începi să-i cunoști pe fiecare în parte, alfel, așa cum sînt cînd încetează să mai fie numai — abstract și general — turiști, și cînd devin Tolea, Nina, Vitea, Kirill Ivanici. Așa cum i-am cunoscut însoțindu-i prin București, petrecînd cu ei o seară plăcută la Casa prieteniei romîno-sovietice.

Asadar:

Tolea — medicul Anatoli Petruk a terminat recent aspirantura. Are ceva din delicatețea cehoviană. Pasiunea pentru știință și legile ei exacte nu i-a înăbușit cîtuși de puțin lirismul.

— Știi — ne spune — în 1854 Tolstoi îi scria mătusei sale Egolșkaia că Bucureștiul e „un oraș mare și frumos”, dar că lîrea locuitorilor este „un amestec de farmec și tristețe”. Dacă ar fi putut vedea titanul Bucureștiul de azi...

Despre Institutul nostru de geriatrie vorbeste nu numai cu competență de specialist, ci și cu elanuri de poet.

Nina Vișneveșkaia este inginer geolog. A venit din îndepărtatul Norilsk, ca și minerul Vasili Goreacov, este încîntată de natura noastră sudică, dar are nostalgia primăverii polare. „La noi începe acum primăvara...”

Viktor Popov, muncitor la Uzina de agregate agricole din Vinnîța a venit împreună cu soția lui, Nina. Sînt tineri, s-au căsătorit de curînd, au venit să viziteze neapărat România.

Tînăr și delicat cum este, cu greu îi l-ai putea imagina pe Evgheni Stavrovski în adîncurile nonagenarej mine Kocegarka din Donbass. Și, totuși, conduce un seător difîcil în care lucrează o brigadă de mîncă comunistă și alte două care luptă pentru acest titlu. Evgheni Stavrovski e de fel din Gorlovka, orașul minier cîndva înecat în praful, iar acum înecat în verdeață Bucureștiul i-a plăcut foarte mult impresionîndu-l în primul rînd prin numărul lui mare de parcuri și grădini, prin noile lui construcții.

...Și acum iată-i iarăși pe toți laolaltă. Două sute optzeci și șapte de oameni de diferite vârste și profesii, din diferite colțuri ale Uniunii Sovietice, oameni cu preocupări diferite, cu firi diferite, dar toți prieteni sinceri ai patriei și poporului nostru.

Iulia Scutaru

Un grup de turiști sovietici în fața Ateneului

Programul industrializării socialiste

Proiectul de Directive ale Congresului
al III-lea al P. M. R.

OCTOMBRIE 1945. La conferința națională a Partidului Comunist Român, tov. Gh. Gheorghiu-Dej înfățișează programul de reconstruire și dezvoltare a economiei naționale spunând: „La baza acțiunii de refacere și reconstruire a țării trebuie să stea refacerea și dezvoltarea industriei grele... O industrie grea puternică, bazată pe folosirea rațională a bogățiilor naturale ale țării și dezvoltată pe linia nevoilor interne și a posibilităților izvorite din legăturile comerciale trainice cu vecinii, constituie pivotul în jurul căruia întreaga economie a țării se va dezvolta în condiții noi”.

DECEMBRIE 1948. Îndeplinind sarcinile primei etape a revoluției, partidul a trecut la rezolvarea sarcinilor celei de a doua etape, etapa revoluției socialiste. În iunie 1948 au fost naționalizate principalele mijloace de producție și a fost făcut un puternic sector socialist, cu rol conducător în economia națională. La 27 decembrie 1948, tov. Gh. Gheorghiu-Dej prezintă în Marea Adunare Națională primul plan de stat al Republicii Populare Române, spunând: „Construirea socialismului nu este cu puțință fără o puternică industrializare. Iar această industrializare trebuie făcută prin dezvoltarea în primul rând a industriei grele, a industriei producătoare de mijloace de producție”.

DECEMBRIE 1955. În Republica Populară Română au fost înfăptuite cu succes două planuri anuale (1949 și 1950); la 10 noiembrie 1955 se atinseseră sarcinile primului plan cincinal cu privire la volumul producției globale industriale pe anii 1951-1955 și fuseseră realizate obiectivele principale stabilite pentru primul cinci ani prin planul de electrificare a țării întocmit de partid pentru o perioadă de 10 ani. La Congresul al II-lea al P.M.R., tov. Gh. Gheorghiu-Dej înfățișează marile sarcini ale dezvoltării economiei naționale pe anii 1955-1960 și arată că pentru traducerea lor în viață: „proporția principală în privința repartiției investițiilor pe ramuri constă în prioritatea dezvoltării industriei față de celelalte ramuri ale economiei naționale, iar în cadrul industriei, a industriei grele față de industria bunurilor de consum”.

MAI 1960: Producția globală industrială va fi în 1960 cu 65 la sută mai mare decât în 1955, realizându-se cu succes sarcina trasată de Congresul al II-lea cu privire la creșterea producției industriale cu 60-65 la sută. La Plenara C.C. al P.M.R. din 17-18 mai 1960, tov. Gh. Gheorghiu-Dej prezintă proiectul de Directive ale Congresului al III-lea al P.M.R. pentru planul de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1960-1965 și pentru programul economic de perspectivă, arătând că unul din principalele obiective ale planului de șase ani constă în „Concentrarea și pe viitor a principalelor eforturi în direcția industrializării socialiste; dezvoltarea cu prioritate a industriei grele — cu pivotul ei, industria constructoare de mașini — care să asigure creșterea în ritm susținut a tuturor ramurilor economiei naționale”.

Nimeni nu mai poate astăzi să conteste uriașul salt pe care poporul român l-a făcut în primii 15 ani ai revoluției populare în toate domeniile activității economice, sociale și politice, în nivelul de dezvoltare a economiei naționale. În condițiile sale materiale și culturale de trai, Pentru mulți călători străini care știu cum arăta România burghezo-moșierească de ieri și văd cum arată România democratic-populară de azi, acest salt apare ca „un adevărat miracol”. Pornind de la succesele dobândite până acum, poporul nostru se pregătește să realizeze, în viitorii 15 ani, sub

conducerea Partidului Muncitoresc Român un nou „miracol” ajungând la construirea societății comuniste, visul de aur al omenirii, și la asigurarea unuia din cele mai înalte niveluri de trai din lume.

„Miracolele” devin ușor de înțeles atunci când constatăm că ele nu sînt decât consecința firească a consecvenței și perfecte continuități a liniei generale economice a partidului: industrializarea socialistă, pe baza dezvoltării cu precădere a industriei grele. Acesta este izvorul avântului economiei noastre naționale, al întăririi puterii economice a țării

noi fabrici, uzine și alte întreprinderi însemnate, s-au creat numeroase întreprinderi de interes local. Aproape 500 întreprinderi au fost reconstruite, renovate și dotate cu utilaj modern, s-au creat aproape 100 secții noi la alte întreprinderi. În cursul acestor prefaceri fără precedent în istoria țării, s-au creat ramuri industriale noi, s-a schimbat repartiția geografică a industriei.

Pe această bază trainică a devenit posibil ca în anii următori avântul industrial să se desfășoare pe o scară și mai largă. Un singur exemplu va fi concludent în această privință:

amintim numai că anul acesta 80 la sută din creșterea producției industriale a R.P.R. se realizează pe scama creșterii productivității muncii; că sporirea productivității muncii a influențat asupra reducerii prețului de cost în industria republicană cu 12 la sută în anii 1955-1959, ceea ce a permis partidului și guvernului să efectueze reduceri la prețurile de vânzare ale produselor industriale.

Planul de șase ani pune problema realizării unui nou progres tehnic, acordându-se o atenție deosebită mecanizării și automatizării complexe a producției; progresul tehnic și ridicarea calificării lucrătorilor vor face posibilă o nouă creștere a productivității muncii cu 60-65 la sută în decurs de șase ani, reducerea prețului de cost cu 15-16 la sută față de 1959 etc. Industria construcțiilor de mașini este chemată de aceea să producă mașini de cel mai înalt nivel al tehnicii contemporane, să dezvolte producția de instalații tehnologice complete etc.

Creșterea producției mijloacelor de producție de 2,2 ori în 1960-1965 permite ca (asigurându-se în continuare dezvoltarea proporțională, armonioasă, a întregii economii) să crească de circa 2 ori și industria bunurilor de consum.

Rolul determinant pe care dezvoltarea cu prioritate a industriei grele și în mod special a construcțiilor de mașini îl are în dezvoltarea tuturor ramurilor economice și în creșterea bunăstării maselor se poate lesne vedea și atunci când ne referim la agricultura.

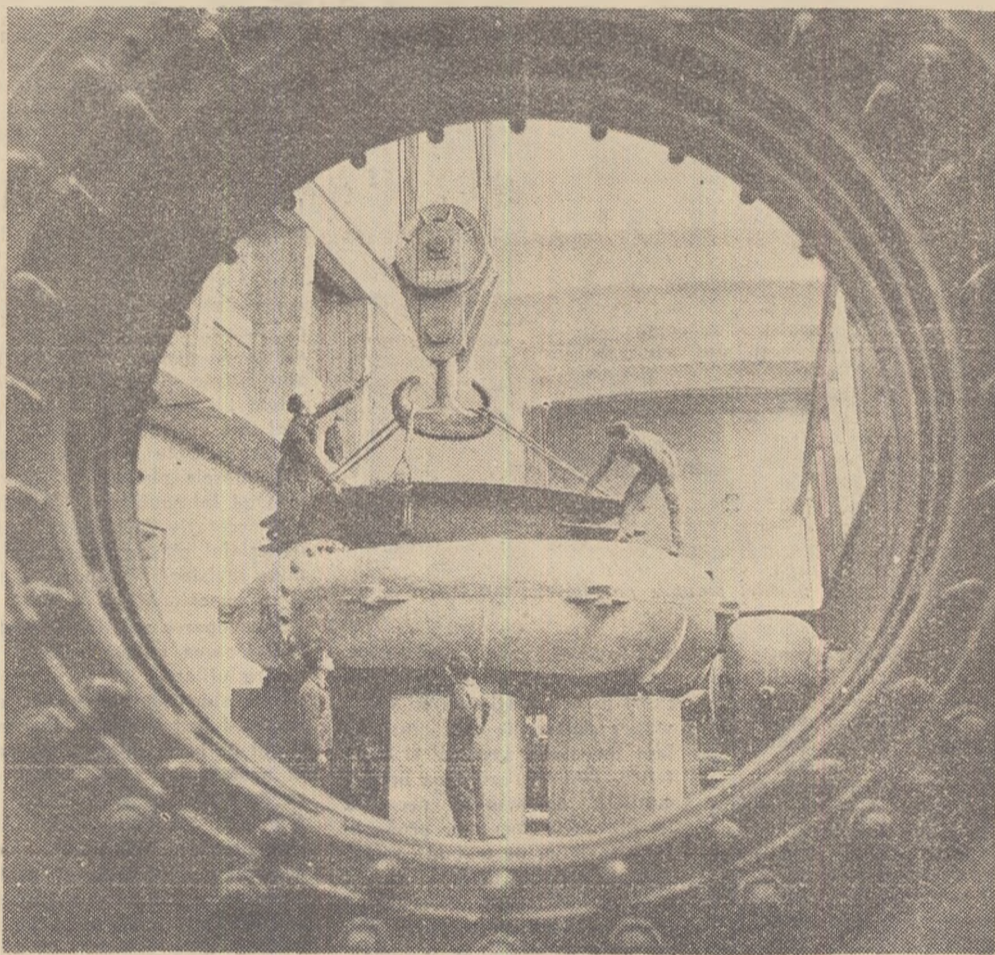
De la 1 tractor la 2.493 ha teren arabil în 1938, la 1 tractor la 270 ha în 1959, un tractor la 100 ha — în 1965 și un tractor la 70 ha — în 1970; de la mai puțin de 1 kg îngrășăminte minerale pe ha, în 1938 la 50 kg în 1965 și 150 kg în 1975 — iată sintetic exprimat drumul mecanizării și chimizării agriculturii noastre, de neconceput fără dezvoltarea unei puternice industrie grele capabile să înzestreze agricultura cu mijloacele de producție moderne. Lărgirea sistematică a bazei tehnico-materiale a agriculturii reprezintă o condiție prealabilă a transformării ei socialiste treptate, a triumfului relațiilor socialiste de producție la sate și a avântului producției agricole.

Progresul tuturor ramurilor economiei naționale, înfăptuit pe baza dezvoltării cu prioritate a industriei grele, se sintetizează pînă la urmă în creșterea veniturii naționale și a bunăstării oamenilor muncii. Ritmul mai accelerat al dezvoltării trebuie să se reflecte deci și sub acest aspect. În 1960, venitul național este de circa 1,4 ori mai mare decât în 1955 și de 2,7 ori mai mare decât în 1948; în 1965, pornind de la un nivel mult mai înalt, el va fi de 1,7-1,8 ori mai mare decât în 1959.

Salariul real, care în perioada 1955-1959 a crescut cu 33 la sută, va crește în perioada 1959-1965 cu 40-45 la sută, iar veniturile reale ale țărănimii muncitoare cu circa 40 la sută.

Rezultat al succesorilor de pînă acum și al posibilităților pe care economia națională și le-a creat în primii 15 ani ai revoluției populare, planul de șase ani 1960-1965 este prima etapă a programului de perspectivă a dezvoltării economiei naționale, program prin care Partidul Muncitoresc Român conduce poporul nostru spre desăvîrșirea construirii socialismului și spre ridicarea bunăstării sale la nivelul celor mai avansate țări din lume.

Costin Murgescu

Montarea turbinelor la hidrocentrala „V. I. Lenin” de la Bicaz — una din marile obiective ale planului de electrificare.

și al ridicării necontenite a bunăstării poporului muncitor.

Politica de industrializare socialistă promovată în mod consecvent de partid și guvern dovedește consecvența cu care Partidul Muncitoresc Român aplică în practică învățătura marxist-leninistă, legile generale ale revoluției socialiste și construcției socialiste la condițiile proprii țării noastre.

Industrializarea socialistă duce în primul rând la un ritm accelerat de dezvoltare a economiei naționale. În România burghezo-moșierească, în decurs de un deceniu (1928-1938) producția globală industrială a crescut într-un ritm mediu anual de 3,5 la sută. Astăzi, în țările capitaliste dezvoltate ritmul nu este sensibil diferit de cel al României antebelice.

În schimb, în R.P.R., producția globală industrială a înregistrat în anii 1956-1959 un ritm mediu anual de creștere de 10 la sută, iar în 1960-1965 acest ritm va urca la 13 la sută. Ca să folosim o expresie a lui N. S. Hrușciov, revoluția socialistă a asigurat trecerea țării pe căi de dezvoltare pe care locomotiva economiei gonește cu o viteză tot mai mare. Datorită ritmului înalt în care se dezvoltă, ritm înaccesibil capitalismului, industria Republicii Populare Române a ajuns să producă aăzi de 5 ori mai mult decât în 1938, iar în 1975, producția noastră industrială va ajunge la un nivel de peste 26 ori mai mare decât în 1938.

În cursul anilor 1948-1959, s-au construit în țara noastră pe te 200

în 1959, producția de oțel a României crescuse de aproape 5 ori față de 1938. În 1975 însă, numai noul combinat siderurgic de la Galați (cel mai important obiectiv industrial din perioada planului de șase ani) va da o producție de oțel de aproape 3 ori mai mare decât întreaga producție de oțel a R. P. Române în 1959.

Dezvoltarea producției siderurgice va satisface în măsură din ce în ce mai mare nevoile crescînde în oțel și laminate ale economiei naționale.

Asigurind creșterea cu prioritate a industriei grele, Partidul a pus permanent în centrul atenției sale industria constructoare de mașini; și în anii următori, construcția de mașini va crește mai repede decât industria în ansamblul ei. Datorită dezvoltării construcțiilor de mașini, România care în 1938 importa peste 90 la sută din utilajul necesar, își acoperea în 1958 investițiile de utilaj și instrumente în proporție de peste 80 la sută din producția internă. În afara de aspectul cantitativ, trebuie avut în vedere și faptul că dezvoltarea industriei construcțiilor de mașini a permis progresul tehnic în toate ramurile economiei naționale. În industrie, de pildă, dotarea tuturor ramurilor cu utilaj modern și ridicarea nivelului de calificare a muncitorilor, a făcut posibil un ritm mediu anual de creștere a productivității muncii de peste 8 la sută în anii 1956-1960. Or, este știut rolul hotărâtor pe care-l are productivitatea muncii în victor a noul orinduirii sociale și, în general, în procesul dezvoltării economice. Să

CASA IN CARE LOCUIM

CREION

Concret,
despre conștiință

Intr-un articol anterior am vorbit despre marele avânt al construcției de locuințe în U.R.S.S. Acum vom reaminti doar cititorului că, în cadrul septenalului, se vor construi și da în folosință peste 15 milioane de apartamente, ceea ce înseamnă că aproape un sfert din populația Uniunii Sovietice se va muta în locuințe noi. De aceea, este cu totul firească preocuparea pe care o manifestă oamenii sovietici pentru mobilarea și decorarea corespunzătoare a noilor apartamente. Într-un apartament nou, modern, înzestrat cu tot confortul, mobila, covoarele, perdelele și tot ceea ce alcătuiește un interior confortabil trebuie să fie de aceeași factură modernă. Aceasta este

Orientări în alcătuirea interioarelor

fășura după dorință. Pe lângă valoarea decorativă a acestor perdele, ele asigură mari avantaje de confort. „Perdelele-armonice” vor compartimenta spațiul apartamentului pentru diverse necesități sau se vor purta strinse, creind spații largi, necesare în timpul zilei, sau cind se primesc oaspeții.

După cum arătam mai sus, crearea unui nou tip de locuin-

combinată, din lemn și metal. Piese de acest tip sînt ieftine și durabile.

În același timp, capătă o largă răspindire utilizarea mobilor transformabile care, manipulindu-se foarte simplu, îndeplinesc succesiv funcțiuni diferite (fotolii și canapele-pat, dulap-masă de lucru, mese și scaune pliante). De asemenea, în proiectele arhitecților se pre-

sub numele de PAL — și plăcile de fibră lemnoasă, finisate cu lacuri sau pelicule din mase plastice. De asemenea, în producția garniturilor fixe sau a mobilei de bucătărie se utilizează pe scară tot mai largă masele plastice. Calitățile acestui tip de mobilă, aspectul și coloritul lor plăcut îi determină pe arhitecți și pe decoratori să se orienteze tot mai hotărît spre utilizarea maselor plastice și în domeniul construcției de mobile.

Dar alcătuirea interioarelor nu se reduce la mobilă. Ea cuprinde și alte elemente, nu mai puțin importante, cum sînt perdele, covoare, stufe de mobilă, obiecte de artă decorativă. Constructorii sovietici preconizează folosirea stufelor de mobilă în culori neutre, cu desene discrete, sau fără desen, iar pentru țesăturile draperiilor și pentru covoare, nuanțe vii și desene geometrice. De asemenea, capătă o tot mai largă răspindire țesăturile în dungii, pe verticală.

Valoarea decorativă a corpurilor de iluminat este și ea foarte bine reliefată de producția multor uzine sovietice. Acest lucru se referă atât la corpurile de iluminat suspendate, cit și la acelea de birou sau de perete. Apare din ce în ce mai limpede conturată tendința de înlocuire a corpurilor de iluminat suspendate de tavan cu lămpi cu picior, independente sau cu aplică pe pereți. Unele din ele sînt făcute din sticlă organică, altele din foi foarte subțiri de oțel sau din mase plastice. De altfel, în toate domeniile amintite, masele plastice își găsesc o largă întrebuintare. Un material decorativ de neîmlocuit este materialul plastic stratificat, cu mare rezistență la apă și la foc și cu un colorit viu.

Preocuparea constantă pentru valorificarea noilor locuințe și pentru utilizarea lor la un nivel estetic superior și-a găsit expresie și în înființarea unei instituții de învățămînt cu un profil neobișnuit: școala superioară de artă decorativă „V. I. Muhina” din Leningrad. Aici sînt pregătiți specialiști pentru decorarea locuințelor și pentru amenajarea creșelor, a căminelor de copii, a școlilor, magazinelor și altor instituții de utilitate publică.

arh. M. Caffé

Linii moderne, materiale noi — iată caracteristicile mobilei produse de fabricile din U.R.S.S.

deviza tuturor sectoarelor industriale care produc bunuri de uz casnic. Ziarele de mare tiraj și revistele de specialitate sovietice călăuzesc discuțiile spre același tel.

Dar în ce constă noua orientare în construcția de mobile și de alte bunuri necesare unui interior cit mai plăcut?

Anatol France vedea orașul viitorului ca pe o simfonie de culori. În Uniunea Sovietică, viziunea scriitorului francez capătă contururi precise. Mai mult chiar, această simfonie de culori se va realiza nu numai la exteriorul clădirilor, ci și în interiorul lor, datorită, mai ales, utilizării pe scară tot mai largă a maselor plastice.

Tapetele, pardoselile, ușile vor fi realizate cu ajutorul unor covoare sau panouri de mase plastice, de culori variate. Parchetul sau mozaicul vor fi înlocuite cu covoare elastice, netede, ușor de întreținut, cu o mare capacitate fonoizolantă și cu un aspect plăcut. Unii dintre pereții încăperilor vor fi realizați sub formă de panouri mobile sau de „perdele-armonice”, putindu-se strînge sau des-

ta impune o nouă concepție despre amenajarea și mobilarea acestora.

În locul mobilelor vechi și pretentioase, care „mănincă” spațiul, mobilele moderne vor avea linii simple și forme raționale, în culori deschise, plăcute ochiului. Noile sisteme de mobilier pe principiul secțiunilor universale asamblabile și al steluțelor metalice dau posibilitate locatarilor să-și amenajeze, cu un număr limitat de piese, interioare variate, după necesități.

Mobilele de acest tip au devenit necesare pentru că, în noile apartamente, fiecare cameră îndeplinește mai multe funcțiuni (dormitor-sufragerie etc.). De aceea, constructorii de mobilă au trecut de la fabricarea garniturilor unice (cameră-studio, sufragerie etc.), la producerea de piese diferite, dar cu stil unic. Din asemenea piese se poate combina mobila pentru o cameră cu funcții multiple, fără ca estetica interiorului să aibe de suferit.

Pe lângă mobila confecționată din lemn, fabricile sovietice produc acum în serie mobilă

văd tot mai frecvent apartamente cu dulapuri înzidite și debaurări pentru a elimina cu desăvîrșire dulapurile care sînt de fapt incomode, greoaie și inestetice. Pentru realizarea uriașei cantități de mobilier necesară în viitoarele locuințe, producătorii sovietici de mobilă se îndreaptă tot mai hotărît, ca și constructorii, spre introducerea unor materiale și metode noi, adecvate metodelor de producție industriale moderne. Un loc de frunte îl ocupă plăcile din aglomerat lemnos — cunoscute la noi

O expoziție sovietică în Etiopia

La 25 mai, la Addis-Abeba a avut loc inaugurarea primei expoziții industriale sovietice în Etiopia.

Expoziția, care va rămîne deschisă timp de o lună de zile a fost amenajată într-un mare pavilion acoperit și pe un teren avînd o suprafață de 3.000 de metri pătrați.

Un loc însemnat în expoziție e rezervat științei și tehnicii. Vizitatorii vor putea vedea aici machetele primului și celui de-al treilea sputnik, un bogat material documentar referitor la rachetele cosmice și la lansarea puternicelor rachete balistice etc.

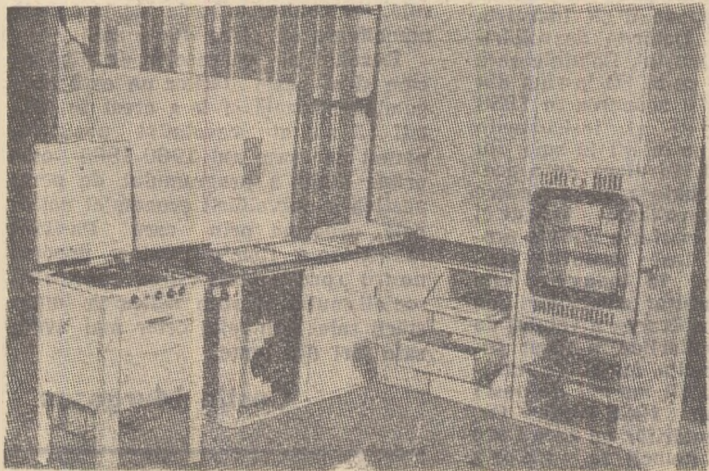
Numeroase prototipuri de mașini-unelte pentru prelucrarea metalului ca și felurite aparate de măsură, frezaj și alte instrumente reprezintă moderna industrie constructoare de mașini-unelte sovietică.

Un loc important îl ocupă realizările constructorilor navali și de aparatură electro-tehnic. Industriile radiotehnică și optică prezintă microscopice, diverse tipuri de aparate de fotografiat și electronice, o bogată gamă de televizoare.

Alte standuri înfățișează vizitatorilor derivatele petrolului și produsele industriei chimice, medicamentelor, aparate și instrumente medicale, între care un aparat pentru somnoterapie, aparate pentru sutura vaselor sîngvine și pentru intervenții pe inimă.

Industria ușoară este reprezentată de aparate electrice destinate uzului casnic, de un variat sortiment de sticlărie, blănuri și diverse țesături, încălțăminte, covoare și produse de artizanat, articole sportive și muzicale etc.

Pe tot timpul duratei expoziției, artiștii sovietici prezintă programe speciale, iar pe ecrane special amenajate sînt proiectate filme sovietice de lung metraj și documentare.

Mobilă de bucătărie din material plastic

Păcat că spațiul restrîns al unui săptămînal nu îngăduie reproducerea integrală a unor scrisori apărute în revista sovietică „Junost”. Ele sînt închinute unei probleme în cercetarea căreia au eșuat filozofii și sisteme filozofice, literați psihologi și moralisti. E vorba de conștiință, de ceea ce înseamnă conștiință.

...Ploua cu găleata. Spitalul era departe de oraș. Dar Valea, prietena Margarinei Șavolna din Harkov, a venit totuși noaptea să-i aducă o scrisoare sosită de acasă. Știa că rîndurile scrise vor constitui cel mai bun medicament pentru Margarine. A venit pînă la spital cu o mașină încărcată cu cărbuni. Nu găsise alt mijloc de locomoție, în timpul nopții. Am reținut acest fapt, care încheie scrisoarea Margarinei, publicată în „Junost”, pentru prospețimea, tinerețea care le degajă atât acțiunea Valei cit și faptul cum este relatată. Important nu mi se pare numai drumul țetei, noaptea, în ploaie, ci și faptul, imbibat de lirism, că a înțeles ce înseamnă să primești o scrisoare cu cîteva ore mai devreme, iar celor care consideră faptul minor, le precizez și acest amănunt: Valea a salvat-o pe Margarine de la moarte. Lucrau împreună pe o schelă. Cîneva, de la un etaj superior, a scăpat o găleată. Dacă Valea nu ar fi împins-o la o parte pe Margarinea găleata ar fi lovit-o în plîn cu consecințe fatale. Cele două acțiuni — salvarea prietenei de la moarte și aducerea scrisorii — sînt două fapte care se completează. Ambele au un fundament comun, conștiința unei prietene.

Dar problemele de conștiință nu se pun numai în relațiile dintre două prietene. Studentul Vladimir Sokolnikov din Kuibisev este indignat de aprecierile de ordin estetic ale unui amic. Cu aceasta pătrundem într-un domeniu și mai delicat. De cîte ori nu am lăudat o carte sau un tablou fără valoare, din obligație sau ca să nu jignim anumite susceptibilități? Sokolnikov nu acceptă o asemenea atitudine. Fiecare frază a scrisorii sale, publicată și ea în „Junost”, exprimă durerea pe care a simțit-o cînd colegul lui a lăudat la examen un roman trandafiriu, siropos, despre viața colhoznică. Aceasta după ce în particular prietenul său spusese că nu-i place cartea. Ba mai mult. A căpătat și nota maximă — cinci. Deci, spune Sokolnikov, un scriitor poate talentat, a scris o carte proastă, studentul a lăudat cartea proastă iar profesorul a aprobat această atitudine. Aceasta se numește „îng cu conștiință” — scrie studentul din Kuibisev. Unora li se pare, poate, prea violentă exprimarea, dar asupra lui Vladimir conștiința acționează în orice manifestare. Fără concesi în viață — iată lapidar o întreagă filozofie care aparține multor Vladimiri sovietici.

Alături de Valea, de Sokolnikov sînt și Vladimir Leasnikov, tipograful din Moscova, care povestește cum un grup de zidari au cerut să li se reducă salariul pentru că prestează temporar o muncă mai puțin calificată, și Larisa Șafarostova din Penza, indignată de atitudinea kolegei Nina S. care a încercat să se strecoare la colocuții...

După toate acestea mai este nevoie de vreo explicație despre ceea ce înseamnă conștiință, în mod concret?

Sergiu Brand

Filmul

Cea mai bună interpretă

La cel de al treilea Festival unional al filmului sovietic, care s-a desfășurat la Minsk, au fost prezentate 70 de filme artistice, documentare și științifice. Juriul Festivalului a acordat premiul pentru cea mai bună producție artistică filmului „Balada soldatului”. Este cea de a treia distincție obținută de acest film al regizorului Grigori Ciuhrai în decursul unei singure luni. (Se știe că la recentul Festival internațional al filmului de la Cannes „Balada soldatului” a fost premiată, alături de cealaltă producție sovietică „Doamna cu câțelul” — „pentru înalta valoare umană și calitatea excepțională”. Tot la Cannes, „Baladei” i s-a conferit și premiul pentru cel mai bun film pentru tineret).

În privința celor mai buni creatori juriul a fost unanim în a acorda lui Grigori Ciuhrai premiul pentru cea mai bună regie, dramaturgului V. Beliaev, premiul pentru cel mai bun scenariu (pentru scenariul filmului ucrainean „Ivanna”), compozitorului D. Kabalevski premiul pentru cea mai bună muzică de film (la trilogia „Calvarul”) ș.a. Premiul pentru cea mai bună interpretare feminină a fost atribuit actriței Rufina Nifontova, care a deținut rolul Katiei Bulacina în „Calvarul”.

În clișeu: Rufina Nifontova, cea mai bună interpretă, în rolul Katiei din trilogia „Calvarul”.

Intâlnire cu Lev Kulidjanov

(Regizorul filmelor „Casa în care locuiesc” și „Fotografia pierdută”)

Discuția noastră nu s-a desfășurat nici în cinema studiourilor „Maxim Gorki” din Moscova, de care este legată întreaga creație a acestui tânăr și talentat regizor, nici la Institutul unional de cinematografie, unde e profesor, nici la Uniunea cineaștilor, unde Kulidjanov participă frecvent la dezbaterile în jurul problemelor esențiale ale cinematografiei. Cadrul discuției noastre nu l-a constituit nici locuința regizorului, din Moscova.

L-am întâlnit pe Lev Kulidjanov pe țărmul Mării Negre, în Bulgaria, într-unul din holurile confortabile ale Casei de odihnă pentru ziariștii străini din Varna, unde Kulidjanov își petrece concediul de odihnă împreună cu soția. Orice s-ar spune, ziaristul rămâne ziarist chiar și atunci când se află în concediu. Nu m-am putut lipsi nici pe mine nici pe cititorii de plăcerea de a afla ce e nou în creația acestui interesant maestru al cinematografiei sovietice, unul dintre autorii filmului „Casa în care locuiesc”, atât de îndrăgit de spectatorii sovietici și străini.

În ziua aceea, la Moscova avea loc premiera noului film al lui Lev Kulidjanov „Fotografia pierdută” și tocmai acest eveniment emoționant din viața fiecărui artist a format și primul subiect al discuției noastre.

— Filmul pe care l-am terminat de curând, o coproducție sovieto-cehoslovacă este un film pentru copii și despre copii. Într-un anumit sens „Fotografia pierdută” poate fi socotit un film jubiliar, căci a fost prezentat pe ecranele din Praga și Moscova cu ocazia celei de a 15-a aniversări a eliberării Cehoslovaciei de către Armatele Sovietice. În timpul luptelor cu fasciștii pe străzile orașului Praga, un tanchist sovietic și-a pierdut obiectul cel mai de preț care-i mai rămăsese — o fotografie. Și iată că după mulți ani, copiii chei care au găsit fotografia au hotărât să caute familia tanchistului și să i-o înapoieze. Trei copii pleacă în Uniunea Sovietică cu un grup de turiști și încep investigațiile. Praga, Odesa, motonava „Kavkaz”, Ialta, Suhumi, tabăra pionierască de la Artek ca și cea din munții Tatra, — acestea sînt locurile unde se petrece acțiunea filmului.

Scenariul este și el rodul colaborării scriitorilor sovietici și chei. La realizarea filmului au luat parte elevi chei și sovietici, actori din cele două țări, operatori chei și... regizorul sovietic. Sentimentele de prietenie și solidaritate de care sînt atât de însuflețiți eroii filmului au cuprins pe nesimțite și echipa noastră de filmare, care a alcătuit un colectiv omogen.

Filmul „Fotografia pierdută”, constituie prima mea întâlnire cu acest domeniu al cinematografiei. Sînt bucuros că l-am abordat, și doresc foarte mult să turnez încă un film pentru copii. Cred că voi reuși să-mi îndeplinesc acest gând după realizarea planurilor mele actuale.

De vreme ce Kulidjanov a pronunțat cuvîntul „planuri”, să profităm de aceasta pentru a afla secretele profesionale ale regizorului.

— Ideea filmului la care voi începe să lucrez încă în toamna aceasta, mă urmărește de multă vreme. Pînă acum am amînat de cîteva ori realizarea lui, dar în momentul de față sînt foarte hotărît să-l îndeplinesc. Scenariul îl scriu tot eu. Îmi imaginez filmul ca pe o cronică de familie: în fața spectatorilor se va desfășura viața unei familii rusești de oameni simpli, de-a lungul a 4 generații și a unei perioade de 60 de ani. Aș vrea ca prin destinele eroilor să relatez istoria poporu-

lui rus. Îmi imaginez filmul ca pe o suită de nuvele cinematografice, între care să existe strînse legături.

Filmul acesta ridică numeroase probleme atât de ordin scenaristic și regizoral cît și tehnic. Unul dintre principalele personaje ale filmului îl va constitui „timpul” (acțiunea se petrece nu numai de-a lungul cîtorva decenii, dar și în decursul celor patru anotimpuri). Trebuie găsită posibilitatea de a comprima timpul. Complicată va fi și alegerea actorilor și, îndeosebi, alegerea interpretului principal, care trebuie să apară în fața spectatorilor de la vîrsta de 18 pînă la 60 ani.

Moscova trebuie filmată în patru perioade diferite: înainte de Revoluția din Octombrie, în jurul anului 1930, în timpul războiului antihitlerist și în zilele noastre. Aproape același număr de secvențe vor fi turnate în Ural.

— E greu să vorbești despre un film pe care îl ai deocamdată numai în minte — mi-a spus L. Kulidjanov în încheierea discuției noastre. Și a adăugat: „Îmi dau bine seama de răspunderea, de complexitatea și însemnătatea înfrunțării pe ecran a chipului omului sovietic — contemporanul nostru. Lui i-am dedicat lucrările mele anterioare în cinematografie și tot el va fi și eroul viitoarelor mele filme. Căci pentru mine, contemporaneitatea constituie cel mai apropiat și cel mai interesant subiect”.

La despărțire am socotit că lucrul cel mai important pe care i-l pot spune lui Lev Kulidjanov este să-i urez deplină îndeplinire a acestor planuri.

Natalia Rovnaia

La Leafilm se turnează:

„Cerul Balticii”

Romanul lui Nikolai Ciukovski „Cerul Balticii”, care evocă evenimente din zilele blocadei Leningradului este una din cele mai populare opere literare apărute după război. De aceea este explicabil marele interes, curiozitatea cu care este așteptată transpunerea pentru ecran a cărții, începută de cîteva luni în studiourile leningradene. Filmul este realizat de tînărul regizor V. Vengherov și va avea două serii. În distribuția sa figurează actori cunoscuți în frunte cu Piotr Glebov, interpretul lui Grigori Melehov din trilogia „Pe Donul liniștit”. În „Cerul Balticii” Glebov deține rolul maiorului de aviație Lunin, eroul principal. Pentru a-l înfrunța cît mai convingător pe Lunin, Piotr Glebov s-a inițiat temeinic în arta pilotării unui avion de vînătoare.

Alături de Glebov, în noul film mai apar Mihail Ulianov și Rolan Bi-

În „Cerul Balticii” Eve Kivi apare în rolul unei tinere estone aflată în Leningradul asediat

kov (Akaki Akakievici din „Mantaua”), Mihail Kozakov și V. Platov, actrița estonă Eve Kivi ș.a. Pe lîngă actori, în acest film în care luptele aeriene ocupă un loc însemnat, a fost necesar să fie distribuți și aviatori de profesie.

O caracteristică a acestui film o constituie faptul că mulți dintre cei care îl realizează au luat parte la luptele pentru apărarea Leningradului. Astfel, Serghei Ivanov, operatorul filmului a lucrat ca radiotelegrafist într-o unitate de aviație care a apărut Leningradul de incursiunile aviației hitleriste. Pictorul scenograf P. Timașov, asistentul de regie N. Davidov, directorul filmului I. Goldin, posedă cu toții decorația: „Pentru apărarea Leningradului”.

Reflector

La expoziția deschisă în galeriile Academiei de arte plastice din Moscova se bucură de multă apreciere lucrările de diplomă ale studenților facultății de scenografie de la Institutul unional de cinematografie. Printre lucrările expuse se remarcă schițele de decor și costume ce ilustrează nuvelele lui K. Paustovski: „Diligența de noapte”, „Coșul cu conuri de brad” și „Zăpada”, executate de studentul Ghen. nadi Epișin, schițele Alexandrei Kokardova la romanul lui V. Latis „Păsări fără aripi” precum și cele ale studentei romine Aurelia Roman la „Răscoala” lui Liviu Rebreanu

În noul film „Murzilka și sputnikul”, cunoscutul erou al filmului de desen animat sovietic, Murzilka, înfrunchează un corespondent de presă care își relatează impresiile într-o călătorie interpretată făcută în veacul XXII, la bordul unui sputnik. Printre filmele aflate în lucru la studiourile de desene animate din Moscova („Sotuzmaltfilm”) se numără 13 filme de desen animat, șase filme de păpuși și un film pentru cinemascop.

Scenă din noul film al lui Lev Kulidjanov „Fotografia pierdută”

Poșta redacției

DRAGUȚA SCARLAT
— Constanța: 1) Interpretul lui Mircea Popa este Dorel Iuster, student la Institutul de teatru. Florentina Mosora e studentă în anul III la Facultatea de biologie din București. Îi puteți scrie la facultate, — Splaiul Independenței nr. 91. „Cetățeanul aflat în deplasare” din același film este interpretat de actorul Mircea Constantinescu. 2) Elinei Bistrițkaia scrieți-i la „Mali Teatr” — Moscova.

N. DELEANU — Făgăraș: 1) Actorii la care vă referiți sunt Viaceslav Tihonov și Taisia Litvinenko. 2) Vi se va trimite numărul cerut. 3) Ninei Veselovskaia scrieți-i la teatrul de dramă „K. S. Stanislavski” din Moscova, iar Innei Kmit la Kinostudia „Lenfilm” din Leningrad. 4) Iată adresele cerute: Tatiana Melnikova: (bibliotecară) ulița Pavlodarskaia 71, gorod Frunze, Kirghizskaia S.S.R.; I.L. Kandarali ulița Șaumian nr. 7, kv. 6 gorod Gorj Gruzinskaia S.S.R.

SILVIA ȘERBAN — com. Rimnicul de Jos, regiunea Constanța: Adresați-vă Tatianei Samoilova la teatrul „V.V. Maiakovskii” din Moscova.

FRANCISCH KEHR
— Reșița: Puteți obține materialul dorit adresându-vă direcției Teatrului de Stat de operetă din București (splaiul Independenței nr. 1) Pe scena acestui teatru au fost montate operetele „Aculina” de Kovner și „Zarva între fete” de Milutin. Dacă vreți să vă adresați direct unui teatru sovietic, scrieți Teatrului muzical din Odesa, care are legături cu muzicienii români.

GHEORGHE JURCA
— Gura-Barza: 1) Adresa celor doi scriitori este: Uniunea Scriitorilor din R. S. S. Moldovenească — Chișinău, U.R.S.S. 2) Despre Ania Kamenkova și Vova Guskov, micii interpreți ai filmului „Pentru 100.000 de mări”, puteți afla adresându-vă studioului „Belorusfilm” din Minsk, R. S. S. Bielorusă. 3) În legătură cu dorința dv. de a corespunde cu un bun cunosător al vieții și operei lui Taras Șevcenko, vă recomandăm să scrieți tov. Mihai Bodnea, redactor șef al revistei în limba ucraineană „Novii Vik”, București, strada Ion Ghica nr. 5. La celelalte întrebări vă vom răspunde într-un număr viitor.

A. R. L. U. S.

In regiunea Galați

Organizațiile A.R.L.U.S. din întreaga țară își aduc aportul la opera de educare a oamenilor muncii în spiritul internaționalismului proletar, al atașamentului față de Uniunea Sovietică, fac cunoscute maselor largi epocalele succese ale constructorilor comunis-

mului, inițiativele guvernului sovietic îndreptate spre destinderea încordării internaționale.

În numărul de față înfățișăm cititorilor aspecte din activitatea desfășurată în ultimul timp de comisiile A.R.L.U.S. din regiunea Galați.

Pe un mare șantier naval

În ultimul timp, comisia A.R.L.U.S. de la șantierul naval-Galați desfășoară o activitate tot mai largă, mai interesantă. Pentru popularizarea succeselor constructorilor comunismului, comisia folosește mijloace dintre cele mai variate. Printre ele și emisiunile A.R.L.U.S., transmise la stația de radioamplificare a șantierului, în cadrul cărora sînt prezentate conferințe și scurte buletine de știri privind actualitatea sovietică. „Brigăzile de muncă comunistă în U.R.S.S.”, „Pe călea fărîriș celui mai înalt nivel de trai din lume”, „Automatizarea și mecanizarea producției în septenal” sînt numai cîteva din titlurile conferințelor expuse pe această cale.

Pe șantierul nostru sînt organizate cu regularitate conferințe și simpozioane, expuse de ingineri și tehnicieni de pe șantier sau de conferențieri trimiși de Consiliul regional A.R.L.U.S.

Pentru popularizarea realității sovietice, de un real folos s-au arătat a fi fotomontajele cu diferite aspecte din munca și viața oamenilor sovietici. În incinta șantierului se află răspîndite, în punctele mai frecventate și asemenea fotomontaje, pe care comisia A.R.L.U.S. se îngrijește să le înnoiască cu regularitate.

Cu regularitate este preschimbată și vitrina în care se află expuse

ultimele noutăți ale literaturii tehnice sovietice. Comisia A.R.L.U.S. se îngrijește ca în această vitrină să fie expuse, în primul rînd, lucrări de specialitate.

La realizarea sarcinilor ce stau în fața comisiei A.R.L.U.S. de la șantierul naval-Galați sînt antrenați numeroși membri ai Asociației. Merită să fie amintiți aici, pentru străduința pe care o depun în munca A.R.L.U.S., tovarășii Dan Granicov, muncitor la sectorul trasaaj, Ion Ilrin, de la sectorul ajustaaj, proiectantul Petre Diaconu, funcționara Eugenia Gangea ș.a.

Vasile Carabană

membru în comisia A.R.L.U.S.
Șantierul naval-Galați

TURIȘTII ÎȘI IMPARTĂȘESC IMPRESIILE

În luna mai, în regiunea Galați au avut loc 22 de întâlniri cu turiști care au vizitat recent Uniunea Sovietică cu „Trenul prieteniei”. La întâlnirea organizată la cinematograful „Ion Creangă” din Galați au luat cuvîntul Mircea Mihăilescu, strîngar la Atelierele C.F.R.-Galați și Iulia Petrescu inginer textilist. După expunerea impresiilor de călătorie, a fost prezentat filmul „Trenul prieteniei”.

Întîlniri asemănătoare au avut loc și la tribunalul regional, la fabrica „Brateșul” și uzinele „Progresul” din Brăila. La întîlnirile organizate în întreaga regiune au participat circa 3.000 de oameni ai muncii.

NOI EXPOZIȚII

Printre mijloacele folosite de Consiliul regional A.R.L.U.S.-Galați pentru popularizarea realității sovietice se numără și expozițiile de fotografii.

Expoziții intitulate „Colhozul pisicilor „9 Mai” din R.S.S. Letonă”, „Un sovhoz pe pămînturile destelenite din Kazahstan” etc. au fost organizate la S.M.T.-Roman,

G.A.S.-Tulucești, G.A.C.-Independența, G.A.C.-Ianca și alte localități din regiune.

Expozițiile de stradă din orașele Galați și Brăila sînt înnoite lunar.

CONFERINȚE

Peste 7.000 de oameni ai muncii au participat la conferințele organizate în regiune în legătură cu brigăzile de muncă comunistă din U.R.S.S. Expuneri pe această temă au avut loc la Casa prieteniei și întreprinderea „Pall” din Brăila, la fabrica de produse chimice din Măreșești, la G.A.S.-Urleasca, G.A.S.-Săndreni etc.

LA CLUBUL TINERETULUI DIN GALAȚI

În ziua de 28 mai, la clubul tineretului din Galați a avut loc deschiderea ciclului de conferințe „Tehnică nouă în slujba construirii comunismului”. Prima prelegere a fost ținută de prof. univ. Liviu Stoicescu.

PENTRU MUNCITORII DIN CONSTRUCȚII

Pentru muncitorii din sectorul construcțiilor din orașele Focșani, Galați și Brăila, Consiliul regional A.R.L.U.S.-Galați a organizat, un simpozion intitulat „Probleme noi în proiectarea și executarea construcțiilor de locuințe în U.R.S.S.”.

ZI DE ODIHNĂ COLECTIVĂ

În cursul lunii iunie, muncitorii, tehnicienii și inginerii de la Combinatul de celuloză din Chișcani, raionul Brăila, vor avea prilejul să participe la o zi de odihnă colectivă organizată de A.R.L.U.S. Tot în luna iunie, în cîrîngul Petrești din orașul Focșani va fi organizată o „Zi a prieteniei”.

La aceste manifestări populare își vor da concursul formații artistice sindicale, actorii de la teatrele de stat din Galați și Brăila și actorii de la Teatrul muzical din Galați.

Moda

Revista „Femme de nos jours”, editată la Moscova de Comitetul femeilor sovietice și Consiliul Central al Sindicatelor din U.R.S.S., rezervă totdeauna un spațiu apreciabil problemelor de educație. La această rubrică își dau concursul profesori, educatori, medici etc.

În numărul pe luna mai, Lev Kassil, cunoscutul scriitor sovietic se ocupă de o problemă care revine des în publicațiile sovietice și anu-

reacționează cu suspiciune față de ceea ce este exagerat, tipător, agresiv. Copilul este convins că îndărătul unui exterior frumos se ascunde o fire frumoasă... De cîte ori n-am avut ocazia să observăm suferința unui puști mîndru sau jena unei fetițe timide cînd își vedeau mama împoțonată sau fardată exagerat, stîrnind priviri ironice.”

Această noțiune de frumos, preocupă într-o tot mai mare măsură publicul sovietic și bineînțeles și pe creatorii modei. Această noțiune, în componența căreia intră atîtea elemente, supusă deseori deformărilor subiective, este explicată cu pricepere, cu o sinceră dragoste de către cei a căror competență s-a verificat în practică. Pentru că, dacă instinctul pentru frumos, întocmai ca și la copiii despre care aminteste Lev Kassil, este deseori sigur, exemplul greșit îl poate perverti sau înăbuși în mod iremediabil.

Convinsi așadar că gustul în îmbrăcăminte trebuie sădît încă din copilărie și îndrumat la adulți, dezvoltat, creatorii de modele din Moscova, Leningrad, Kiev sau Alma-Ata, se străduiesc să ofere publicului modele cît mai bine gîndite și mai atrăgătoare. Ceea ce le caracterizează este o mare simplitate îmbinată cu o desăvîrșită armonie.

Și ca să exemplificăm:

1. Un ansamblu de vară. Fusta în cute duble, necălcate, dintr-un material cu un desen vesel, viu colorat. O bluză uni, repetînd una din culorile dominante ale fusteii, cu guler cu revers și mineci trei sferturi. Modelul este o creație a Verei Aralova, după un desen al Antoninei Cerkov de la Combinatul textil „Trihgornaia Manufaktura” din Moscova.

2. O rochie din satin mercerizat cu desene orientale. Corsaj simplu, guler cu revers late pe umeri. Rochia se încheie cu nasturi pînă jos, fusta căpătînd amploare datorită celor două pense adînci din față. Se poartă pe un jupon de reton sau pînă șcrobită. Acest model a fost creat de Elena Tomacevici de la marele magazin „Cum” din Moscova.

3. În sfîrșit, iată și cîteva modele create de specialiștii Casei de modele de încălțăminte din Moscova. Cu tocuri înalte, fine — foarte la modă — cu tocuri mijlocii sau joase, cu virfuri ascuțite, prelungi sau rotunjite, confecționate din tot felul de materiale noi — de la antilopa „electrostatică”, supla, asemănătoare catifelei, pînă la lacul artificial și alte produse din materiale sintetice, cele 400 de modele puse recent în vânzare în magazine nu fac decît să confirme această permanentă preocupare de a îmbina utilul cu frumosul în arta vestimentară.

Constanța Manu

me problema bunului gust, a sensibilității la frumos, la armonie, într-un cuvînt a esteticului în viața de toate zilele.

Autorul povestește reacția unui băiețuș de șase anișori care, îmbrăcat de părinții săi „într-un veston ultra-modern, cu o cravată pretențioasă, pantalonși scurți și ciorapi în carouri”, s-a tăvălit cu bună știință în noroi și, la invectivile mamei sale a răspuns: „Nu-mi plac lucrurile astea! Ți-am repetat de o mie de ori că nu-mi trebuie hainele astea frumoase. Toți băieții își bat joc de mine”. „Această istorioară îmi vine totdeauna în minte cînd meditez asupra metodei ce trebuie adoptată pentru a trezi în copii sentimentul frumosului” — spune autorul. Și mai departe: „Aproape toți copiii

In curînd, pe ecranele Capitalei
o producție a studioului „Mosfilm”
In întîmpinarea zorilor

Scenariul : A. ANTOKOLSKI
Regia : T. LUKAȘEVICI
Imaginea : S. ȘEININ
Muzica : B. CEAIKOVSKI

cu
P. BORISKIN, V. MAZAEV, I. IAKOVLEV, T. KONIUHOVA,
E. SAMOILOV, I. SKOBTEVA, O. JAKOV, A. KOCEKOV,
G. CERNOVOLENKO, N. KUZNEȚOV

Răspundem cititorilor

Cheia succeselor sportului sovietic

Sînt binecunoscute succesele pe care sportivii sovietici le-au repurtat și continuă să le repurteze pe stadioanele multor țări din lume. M-am întrebat deseori: care sînt oare cheia succeselor sportului sovietic, a excepționalelor performanțe pe care acesta reușește să le obțină? — ne scrie tov. O. Solomon, student la I.C.F.

Cheia succeselor sportului sovietic nu rezidă, evident, în vreo tactică necunoscută pe care ar folosi-o sportivii sovietici. Această „cheie”, ca să folosim expresia dvs., trebuie căutată în însăși organizarea sportului sovietic, în caracterul lui de masă.

Statul sovietic asigură cele mai bune condițiuni pentru practicarea sportului. Se construiesc mereu noi stadioane, bazine de înot, săli de sport, trambuline pentru schiori, terenuri de baschet și volei etc. La marile competiții sportive, cum sînt, de pildă, Spartakiadele, participă milioane de sportivi. Dacă în prezent diversele asociații sportive din U.R.S.S. numără peste 20 de milioane de membri, în 1965, ultimul an al septenaliului, vor număra 50 de milioane. E și firesc, deci, ca dintr-un număr atât de mare de sportivi, cum nu există în nici o altă țară din lume, să se afirme numeroase talente viguroase.

În Uniunea Sovietică, antrenorii și instructorii de cultură fizică sînt pregătiți în 15 institute de cultură fizică și 47 de facultăți de educație fizică. În întreaga țară există peste 23.000 de specialiști, care dispun de o pregătire fizică superioară, și aproape 40.000 cu pregătire fizică secundară. Pînă în 1965, numărul specialiștilor va crește la 50.000.

**PRONO
SPORT**

NU UITATI

mîine ultima zi

**CIND MAI
PUTETI DEPUNE
BULETINELE Dvs.**

CONCURSUL 23

Folosiți cu încredere

produsele
fabricii

„REPUBLICA” SIBIU

Creioane

chimice, negre, colorate, desen, poli-color mine pentru pixuri și tocuri școlare

CONSUMAȚI

**APA MINERALĂ DE
„CĂCIULATA”**

Este o apă medicinală, cloro-sodică, calcică, magneziană-sulfuroasă. Este indicată în următoarele afecțiuni: boli ale aparatului urinar și în boli de nutriție, artritis, gută, diferite forme de litiază urinară sau infecții ale căilor urinare. În albuminurile rămase după nefrite acute. În mod secundar: în congestia ficatului, în aglocicistitele cronice simple sau litiazice, după icterele acute, în gastritele acide, în diabetul simplu.

Livrarea se face fără repartiție pe bază de comandă la întreprinderea

„BEREA SIBIULUI” — Sibiu

CONSUMAȚI

GLUCOZĂ

AROMATIZATĂ

Bogată în zaharuri, ușor asimilabilă, recomandabilă pentru adulți și copii

**I.I.S.
AMYLON
SIBIU**

INTREPRINDEREA I PROFIL

Măgura Codlei

ORAȘUL CODLEA • REGIUNEA STALIN • TELEFON 126

Livrează fără repartiție întreprinderilor, sfaturilor nou-născuți, G. A. S. și G. A. C.

SCĂRI P. C. I.

tip: BASTON, CULISABILE, ÎMPERECHERE și FEREAȘTRĂ

Plata prin virament cu livrarea imediată

Intreprinderea Industrială locală

SIBIU

Str. ABATORULUI NR. 15
Telefon 1931

Execută și livrează fără repartiție:

- Sofale pentru 1 persoană, pentru 2 persoane și tip 1 „Mai”
- Canapele tip „1 Mai.”
- Tuburi fontă scurgere cu piese de îmbinare de 50, 70, 100 mm.
- Roabe metalice.
- Uși sobe teracotă, nichelate, șlefuite și negre
- Jgheaburi și burlane.
- Capace din fontă carosabilă și necarosabilă
- Cazane rute de la 20 — 40 litri.

ÎNTEPRINDEREA F.A.T. CODLEA

ORAȘUL CODLEA — Tel. 146

Livrează întreprinderilor de stat, pe bază de comandă, următoarele

PRODUSE ENERGETICE ca:

- CONSOLE orizontale și verticale, diferite tipuri standardizate.
- UȘI FIRIDA Model 1-4.
- RAME DE CONTOARE, tip Stass.

Favoritul monopolurilor

La 18 aprilie 1959 Eisenhower, președintele Statelor Unite a semnat numirea lui Christian Herter ca secretar de Stat în locul lui J.F. Dulles care demisionase.

Era o perioadă în care se contura o slăbire a încordării internaționale, se pregătea conferința de la Geneva a miniștrilor Afacerilor Externe al celor patru puteri ce urma să dezbată problema păcii.

Comentarii de politică externă și oamenii politici făceau tot felul de pronosticuri în legătură cu numirea lui Herter în postul de conducător al politicii externe a S.U.A. Unii susțineau că cei care l-au numit pe Herter au ajuns la concluzia că politica externă „în pragul războiului”, promovată de Dulles, a dat faliment în timp ce alții preziceau că nu se va produce nici o schimbare.

Dar cine-i Christian Herter și cum a izbutit el să se cocoșe într-o funcție atât de importantă?

Christian Herter s-a născut la Paris, unde tatăl și mama lui au studiat pictura. Bunicul lui Herter a fost arhitect și a lucrat la ornamentarea fastuoaselor case ale miliardarilor Morgan și Vanderbilt. Prosperul arhitect a agonisit astfel repede o avere de un milion de dolari și a fost acceptat în elita societății capitaliste americane. Un unchi al lui Herter s-a bucurat de protecția lui John Rockefeller în persoană, pe care l-a sfătuit să înființeze un institut de cercetări medicale. Urmind exemplul rudelor lui, nepotul s-a străduit și el să-și croiască drum în „societatea înaltă”, folosind caile cele mai potrivite cu însușirile lui: tânăr diplomat, el a izbutit să cucerească pe Mary Caroline, fiica lui Pratt, un magnat al petrolului din S.U.A. Așa a ajuns Christian Herter un „cineva”, devenind unul din coproprietarii celui mai mare monopol petrolifer din New Jersey „Standard Oil Company of New Jersey” și al filialei sale „Arabian-American Oil Company” (A.R.A.M.C.O.).

În această calitate Christian Herter a susținut cu mult zel interesele socrului său. El a folosit dolarii acestuia ca un fel de cheie magică. În 1917 a fost numit adjunct special al Secretarului de Stat, apoi adjunct al directorului general al Direcției americane pentru ajutorarea țărilor europene, după care a ajuns adjunct al ministrului Comerțului. Herter începe să se numere printre bossii politici ai țării: e membru al Camerei reprezentanților din statul Massachusetts, membru al Congresului S.U.A., guvernator al statului Massachusetts.

Milionarul și monopolistul Christian Herter a fost unul din autorii planului Marshall. Ingrrijindu-se de propriile inte-

rese, Herter a aplicat cu mult zel acest plan, care l-a ajutat să câștige și bunavoiența ailor mari monopoluri din S.U.A.

Herter s-a dovedit astfel un priceput om de afaceri și a devenit o mare figură politică a S.U.A. În 1956 a fost numit adjunctul „spionului nr. 1”, frațele lui John Foster Dulles.

Actualul Secretar de Stat trece cu modestie sub tăcere fe-ul cum „a făcut carieră” și nu pomeniște nici o vorbă despre oamenii care l-au protejat și i-au înlesnit urcarea scării ierarhice.

— Aproape fiecare treaptă pe care am urcat — spune modest Herter — a fost rezultatul unei întâmplări fericite.

Mulțumită unei „întâmplări fericite” Herter s-a pomenit și în funcția de Secretar de Stat al S.U.A. Dar cei care i-au pregătit această „întâmplare fericită” n-au vrut de fel ca politica lui să fie întâmplătoare. Ci i-au cerut să promoveze vechea politică agresivă, dar în așa fel încit pină la un anumit moment opinia publică să nu vadă ghearele hrăpărețe ale imperialismului. Nici că se putea găsi un inlocuitor mai bun pentru Dulles ca Herter — căci încă de pe vremea căsătoriei cu fiica milionarului Pratt, el și-a creat reputația de a fi un om amabil și fermecător.

Spre deosebire de Dulles, Herter se pricepe ca în pauzele consfăturilor importante să joace cu diplomații bridge și să bea whisky. Dulles era în stare să strige către un orator care nu-i era pe plac: „Retrag cuvintul onorabilului ministru”. Herter procedează mai delicat. El se adresează interlocutorului cu multă deferență: „Cred că nu vrei să spunei că ar trebui să procedăm așa”. Cum remarca și E. Voss, corespondentul ziarului „Star”, „uneori în timpul conferințelor Dulles aștepta momentul psihologic și apoi lansa un atac puternic și prelungit spre a-și nimici dușmanul...” Dimpotrivă, Herter „acționează gradat, intervenind mai des, dar mai scurt, urmărind să-și poarte adversarul spre locul mormintului și să-l facă să și-l sape singur”.

Dacă mai adăugăm că secretarele departamentului lui Herter nu mai sînt atît de aglomerate ca înainte și că mai au uneori timp să discute la telefon cu soții și adoratorii lor, epuizăm toate deosebirile dintre Dulles și Herter.

Căci Herter are aceleași concepții ca și Dulles. După cum arată revista americană „United States News and World Report”, politica actualului Secretar de Stat se deosebește de politica predecesorului său numai prin „tactică”. Intrucît privește, însă, „strategia”, politica lor e identică. Dar să vedem cum se înfățișează această strategie?

„Descurcarea secretar”, cum

SĂPTĂMÎNA

Clica lui „U-2” în acțiune

il numea recent ziarul „Sunday Star Magazine”, a început să pregătească „războiul cald”, treptat-treptat. Și a făcut-o cu mare plăcere, bucurându-se, căci apăra în primul rînd interesele companiei sale „Standard Oil Company of New Jersey”, care realizează uriașe profituri de pe urma comenziilor militare, apăra interesele clasei lui.

Mai înții, Herter s-a solidarizat în totul cu cei care hotărîseră să discrediteze și să zădărnicească conferința de la Paris a conducătorilor celor patru puteri.

Încă în martie a.c., el a calificat întîlnirea la nivel înalt drept „un joc riscant”. Apoi a cerut în Congres sporirea alocărilor pentru ajutorul militar acordat unor state străine „în vederea luptei împotriva comunismului”. În ajunul întîlnirii, după ce s-a întors de la sesiunea Consiliului N.A.T.O. și C.E.N.T.O., Secretarul de Stat a declarat fășș că „o slăbire reală a încordării dintre Est și Vest e de neconceput” și deci „nu trebuie să nutrim prea mari speranțe că s-ar putea ajunge la o înțelegere” la Paris. Dar ideea conferinței la nivel înalt pusese atît de puternic stăpînire pe inima popoarelor care legaseră așteptarea nădejdi de ea încit numai niște declarații ostile n-ar fi putut zădărnici conferința. Așa încit Herter, împreună cu Eisenhower, Allen Dulles și alții au hotărît să treacă la o provocare militară nemijlocită: deasupra Uniunii Sovietice a fost trimis un avion în scopuri de spionaj.

Iar atunci cînd avionul a fost doborît (Herter și ceilalți știau că se poate întîmpla și așa ceva) și întreaga lume a văzut cine se împotrivesc destinderii încordării internaționale, Christian Herter și-a scos ghearele din teacă, a aruncat masca fățarnică a politeții și a început să vorbească în adevărata lui limbă — limba lui John Foster Dulles.

Mașina infernală a atîțătorilor la război a fost astfel declanșată și a zădărnicit întîlnirea de la Paris. Focul pregătit de John Foster Dulles și păstrat cu grijă de Herter a fost acționat.

Acum Herter se fofoșește de toată elocința lui spre a face Uniunea Sovietică răspunzătoare pentru... politica agresivă a S.U.A.

Istoria nu iartă. Ea l-a și trecut pe Herter într-o pagină infamantă, unde în dreptul numelui său scrie: „Unul din cei care au tirat cu nerușinare în norul nădejdiile popoarelor și au zădărnicit conferința la nivel înalt”.

L. Kuznețov

de B. EFIMOV

Capitalul corporației „Lockheed Aircraft Corporation” nu însumează mai mult de 55 de milioane de dolari, dar încasările ei anuale depășesc 1.300 de milioane. În uzinele corporației lucrează 54.000 de muncitori. Biroul ei principal se află în orașul Burbank din insorita California.

Aici, într-una din cele mai frumoase și încîntătoare localități din America, corporația „Lockheed” fabrică următoarele produse: avionul „U-2”, cunoscut și sub numele de „avionul negru” — aparat de spionaj care poate atinge o înălțime de 20 de kilometri; racheta „Polaris” menită a fi lansată de pe submarine; avioane cu reacție pentru aruncarea de bombe cu hidrogen; avionul de vînătoare „F-104”, cunoscut sub numele de „Starfighter”; rachetele „X-17”, „X-7”, „Q-5” și satelitul „Discoverer”, comandat de aviația de război.

Iată mărfurile pe care le produce această firmă particulară. La 31 decembrie 1959, valoarea comenziilor „neexecutate” ale corporației „Lockheed” și care-și așteptau rîndul să fie executate însuma o cifră de 1.155 milioane dolari, exact de cinci ori mai mult decît cifra comenziilor neexecutate de acum zece ani. Ritmul producției crește. Uzinele și laboratoarele lucrează zi și noapte.

Veniturile corporației își trag izvorul din casa de bani a guvernului american. Pentru fiecare submarin atomic construit în S.U.A., „Lockheed” livrează 16 rachete „Polaris”. Numai pentru aceste livăriri, corporația primește din partea statului american 2,5 miliarde de dolari. Avioanele cu reacție pe care le vinde „Lockheed” îi costă acum pe americani mai mult decît dacă ar fi turnate din aur curat.

Fiecare nouă mare comandă primită din partea guvernului face să crească cursul acțiunilor companiei „Lockheed”; în unele cazuri le dublează iar uneori le triplează chiar.

Moartea cu racheta e cel mai bine cotate. Fiecare nou proiectil teleghidat cu încărcătură termonucleară, fiecare nou „avion negru” pentru spionaj la mari înălțimi, fiecare nou satelit pentru provocări militare în Cosmos înseamnă un nou torent de aur pentru acționari. Jocul cu

inarmarea nu conținește o clipă.

Toate acestea sînt plătite de poporul american. Dar corporația „Lockheed” nu-și vinde produsele numai în Statele Unite. În ultimul timp, acest monopol a devenit unul din principalii furnizori ai N.A.T.O. În urma unor anume înjoncțiuni, aproape toți partenerii N.A.T.O. își procură acum armament fabricat de „Lockheed”.

În martie 1959 „Lockheed” a semnat cu guvernul de la Bonn un acord pentru fabricarea în R.F.G. a unui număr de cîteva sute de avioane de tip „Starfighter”, după patent american Conform celor mai noi date, tranzacția se cifrează la aproape două miliarde de mărci.

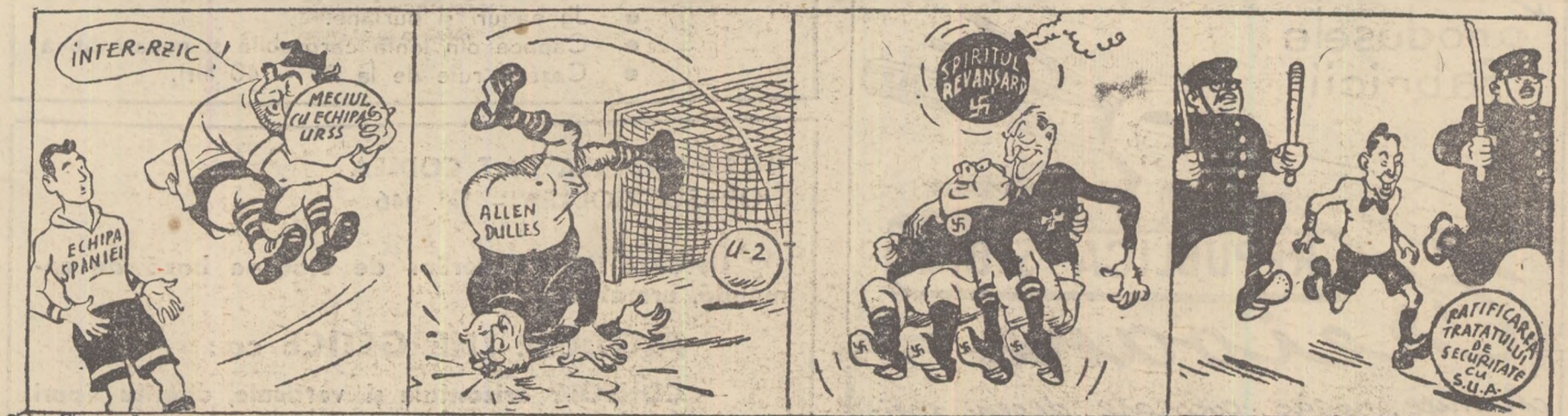
În iunie 1959, „Lockheed” a început negocierii pentru vânzarea către o serie de țări din Europa occidentală a noului avionului cu reacție „S-130 Hercules”. Acest avion face pină acum parte din armamentul aviației militare a S.U.A. și Australiei. Tot în iunie, Strauss, ministrul de Război de la Bonn, a făcut cunoscută intenția lui Adenauer de a trece în scurtă vreme la fabricarea în R.F.G. a rachetelor „Polaris”. În iulie au fost încheiate contracte cu guvernele Canadei și Australiei; în noiembrie, „Lockheed” a vîndut patente unor monopoluri japoneze; iar în ianuarie 1960 a fost încheiată o tranzacție cu guvernele Italiei, Olandei, Belgiei și cu statul major al N.A.T.O.

Businessul crește lună de lună; aici am enumerat numai tranzacțiile încheiate de corporație în rîstimp de un an. În toate cele patru colțuri ale lumii unde acționează blocurile militare create de Statele Unite — în America de nord, Europa occidentală, Asia răsăriteană și Australia — „Lockheed” pune stăpînire pe cele mai „grase piețe de desfacere”. Afacerea cu „U-2”, „Starfighter”, „Polaris” e o mină de aur.

Dar ce s-ar întîmpla dacă „războiul rece” ar lua sfîrșit? Acțiunile corporației „Lockheed” ar scădea imediat dacă ar începe dezarmarea și firma n-ar mai găsi deubusee.

Așa încit pacea nu e pe placul patronilor monopolurilor de armament din occident; și în special nu e deloc pe placul proprietarilor „Lockheed”-ului și al prietenilor lor.

Un fel de cronică sportivă

Henț! (Madrid)

A marcat în propria-i poartă. (Washington)

„Joc cu capul”. (Bonn și Berlinul occidental)

Dribling. (Tokio)